

muligt, at Læger, som nyde Liden Tillid blandt Befolkningen, og som have været uheldige med deres Kure, ville faae mindre Praxis, dette er en Selvfølge; men det Samme er Tilfældet nu, at saadanne Folk have mindre at bestille. Hvad jeg derimod ikke kan være enig med den ærede Minister i, er, at Egennytte skulde være særlig fremherskende hos de ikke autoriserede Læger. Som sagt, En og Anden kan slaa ind paa en saadan Vej, give sig ud for at være dygtig som Læge, en kort Tid gjøre Uffærer, tjene Penge, men ogsaa kun en meget kort Tid. Befolkningen er heldigvis ikke saa lettroende, i alt Fald ikke i de laveste Klasser. Snarere er det Tilfældet i de høiere, mere velhavende Klasser; thi man har jo Exempler paa, hvor tilbøielige disse ere til at kaste Penge ud ad Vinduet til Lovselgix, Mundvand, Sundhedsjakt og hvad alle de Ting hedde, som man faar fra Amerika, og som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sindenburg) var saa forbitret paa, og som jeg tror kun findes hos de velhavende Folk, thi de fattige kaste ikke Pengene bort paa denne Maade. Det Samme vil blive Tilfældet med Lægerne; de mindre Velhavende ville betænke sig to Gange, inden de søge Lægehjælp, og dernæst ville de se hen til, om den, de henvende sig til, virkelig duer Noget, saa at det ikke har stor Fare med Egennytten. Dernæst skal jeg tillade mig at paastaa, at som oftest ere de uautoriserede Læger dog Folk, som virkelig have Geni for Lægevidenskaben, og de ere i Almindelighed varmtfølede for deres Medmennesker; de hjælpe dem uden Bederlag, eller tage i alt Fald kun Bederlag for Meiligheden, og det er en bekendt Sag, at ikke saa af de Kvassalvere, der ere her i Landet og have været multerede eller straffede med Jængsel, vedblive at hjælpe deres Medmennesker af Godhed for dem. Ogsaa for mig vilde det være meget haardt at sige Nei til at hjælpe, naar jeg kunde hjælpe, uagtet jeg vidste, at jeg vilde blive straffet derfor. Det er en smuk Tanke hos de Fleste, der beskæftige sig med Kvassalveri, at de vedblive at yde den Hjælp, som de tro at kunne yde, og jeg kan næsten sige, at naar Galt skal være, og der skal multereres, fordi saadanne Folk tage deres Medmennesker i Kur, var det mere rimeligt, om den, der blev helbredet, blev idømt Mulkt; thi han har dog opnaaet et virkeligt Gode, at faae sin Helbred tilbage. Jeg glemte før et Punkt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sindenburg) igaar omtalte, men man tillader maasse, at jeg kortelig vender tilbage dertil. Det ærede Medlem kom i en Skildring, som han gav, — saavidt jeg husker — ligeledes af Forholdene i Nordamerika, til at fortælle, hvorledes en ikke autoriseret Læge engang blev kaldt til at være Fødsels-hjælper, og uagtet han slet ikke forstod Fødsels-hjælperkunsten, dog lagde sit Ansigt i de behørig Følger og paatog sig Forretningen. Dette bragte mig til at tænke paa Noget, som jeg engang har

læst om, nemlig hvorledes det gif en Mand, der henvendte sig til en Advokat for at faae ham til at føre en Sag for sig. Efterat Manden havde forklaret sin Sag, beklagede Advokaten meget rørende, at han for kort Tid siden havde lovet Mandens Modpart at føre dennes Sag, og idet han samtidig forstikkede Manden om, at han havde Net, tilbød han at medgive ham en Unbefalings-skrivelse til en Kollega, der var fuldstændig god. Manden modtog Skrivelsen, men blev undervejs nysgjerrig efter at se, hvad der stod i den, og han faae da til sin største Forbauselse, at Advokaten havde skrevet til den Anden: „Derned sender jeg Dig en fed Gaas; lad os være enige om at plukke den tilgavns. Nu vilde det interessere mig ikke lidet, om det ærede Medlem med sin sædvanlige Gøne til at give livlige Skildringer kunde fortælle os, i hvilke behørig Følger en Advokat maa lægge sit Ansigt i et Tilfælde som det, jeg her har nævnt.“

Case: Det kunde naturligtvis ikke være Andet, end at jeg med stor Tilfredsstillelse hørte den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Lerman- sen) udtale, at jeg i det Udvalg, som ifjor var nedsat over et lignende Forslag, som det foreliggende, med særdeles Velvillie havde bidraget til, at det blev saa heldig affattet som muligt, og maasse ogsaa havde bidraget noget til, at det fik det Indhold, som det fik i Udvalget; men idet jeg bringer ham denne Tak, maa jeg dog sige, at han i en anden Retning fejlede i sin Dom med Hensyn til min Virksomhed i det nævnte Udvalg. Det ærede Medlem bemærkede, næsten i Forin af en Behreidelse, at paa samme Tid, som jeg havde vist Omhu for Forslaget, skjøndt jeg var en Modstander af det, havde jeg ikke gjort Udvalgets øvrige Medlemmer — det vil sige alle Medlemmerne uden mig, idet jeg stod ganske alene — opmærksomme paa, hvad jeg igaar fremdrog, at nemlig Bestemmelsen i § 4 maatte udgaa af Hensyn til den almindelige Straffeløvs Bestemmelser. Jeg behøver nu ikke at sige den ærede Ordfører, at man i mange Forhold og da lettest der, hvor man kun staar som en Slags Medhjælp ved Affattelsen af et Lovforslag, fra hvilket man ellers holder sig borte, ikke strax faar saadanne Tanker som dem, man kommer til ved en nærmere Under-søgelse af dette eller hint Lovforslag, hvorom man ønsker at udtale sig her i Thinget, og jeg forstikker da den ærede Ordfører — og lad mig sige, at det netop er Hensynet til hans Personlighed, der bringer mig til at udtale dette —, at jeg ikke, før jeg tog fat paa at overveie det nu fremsatte Lovforslag, har haat nogen Tanke om, at enkelte af dets Bestemmelser stode i Strid med, hvad den almindelige Straffeløvs Indhold tilstedes at optage i Forslaget. Ogsaa i en anden Henseende skulde jeg næsten tro, at den ærede Ordfører har taget noget fejl. Han mente, at jeg igaar havde